

Skerlecz András

## *Valami kézzel fogható*

Hogy miután elmentél még maradjon utánad  
Valami kézzel fogható  
Napokig csak véstem az alkaromba a neved  
Majd miután elég mély lett a seb  
És kifolyt valami mégsem igazán  
Kézzel fogható  
Összefércelték a kórházban

Azóta minden éjjel feltépem a varratokat  
Hogy újra lássalak  
De a sebeket megtanultam összevarrni  
Mert a kórházban az első varratszedéskor  
Véres lett az olló  
És Én nem akarom hogy fájdalmad legyen  
Úgyis meglátod majd önmagad az alkaromon  
Nem a külső hanem a belső vérzésem miatt

Aztán észreveszed a vért  
És megkérdezed majd azért  
Mondd miféle baleset ért  
Hogy-e karc vésődött beléd

*Túl sokáig vártam  
Hátha megtanulsz összevarrni*

# Search

„Utolsó ellenségként a halál semmisül meg”

/1. Kor., 15.27/

Letérdelve kerestem először,  
majd a kenyérben aztán a borban,  
a magasztos énekben volt talán,  
de a hangját meg mégsem hallottam.  
Gondoltam, majd egy másik világban,  
hús nélkül, imádkozva szőnyegen,  
de alvás előtt, ha szóltam hozzá  
sem akart beszélni semmit velem.  
Végül a megszűnt befolyás után,  
mikor szabad és hitetlen lettem:  
Ő volt ott a reggeli kávékban.  
Szégyenekben. Fagyos hidegekben.

Szényi Zoltán: Mór

